

## อย่าเหมือนน้ำค้างพร่างพร่างใบพฤษภ

(1)

“แม่”

ฉันหันไปตามเสียงเรียกที่คุ้นเคยพลางมองหาเจ้าของเสียงนั้น แต่กลับไม่พบใครเลย ถนนที่สายเจียบสงัดไม่มีแม้กระทั่งรถประจำทางแล่นผ่านมา ฉันก้มมองที่ข้อมือแล้วก็พบว่าไม่ได้สวมนาฬิกาไปด้วย ฉันลืมไปได้อย่างไรนะ แล้วนี่มันก็โมงแล้วละ

“แม่...” ฉันหันกลับไปอีกทาง แสงที่พุ่งมาตรงหน้าสว่างจ้าจนทำให้ต้องหรีตาลง

“แม่...เป็นอะไรหรือเปล่า”

ฉันขี้ตาแล้วเพ่งมองฝ่าแสงจ้านั้น จนค่อย ๆ ปรับสายตาได้

“ทำไมหลับลึกลับขนาดนี้เนี่ย” เสียงภูตะวันลูกชายคนเดียวของฉันบ่น พลาญพุงให้ฉันลุกขึ้นนั่ง

“ภูปลูกแม่นานแล้วหรือ” ฉันถามไปแบบไม่ค่อยแน่ใจนัก

“อืม...นานมาก นานจนภูตกใจเลย แม่เพลี่ยหรือ ภูเห็นว่าเลยเวลาแล้วแม่ยังไม่ลงไปกินข้าว ภูเลยขึ้นมาดู ปลูกตั้งนานไม่ยอมตื่นซะที” ภูตะวันบ่นไปนวดหลังนวดไหล่ให้ฉันไป

“แม่หายง่วงยังครับ ลงไปกินข้าวกันเหอะ ภูหิวแล้ว”

“ครับ..ภูลงไปก่อน แม่ขอล้างหน้าล้างตาแป๊บหนึ่ง เดี๋ยวตามไป”

ฉันอ้าแขนออกภูตะวันเลยเอนตัวเข้ามาให้กอด แล้วก็ผลัดกันหอมแก้มซ้ายขวา จนเสร็จสิ้นพิธีบอกรักกันประสาแม่ลูก ภูตะวันจึงเดินออกไป ฉันหันไปมองที่หัวเตียง ตัวเลขที่นาฬิกาดิจิตอลบอกเวลาหกโมงสิบนาที ฉันรีบอาบน้ำแต่งตัวอย่างรวดเร็วจะได้มีเวลากินข้าวเข้าด้วยกันก่อนออกจากบ้าน ระหว่างเดินลงบันไดก็ได้กลิ่นกระเทียมเจียวโขยมาเตะจมูก

“เข้านี้กินข้าวต้มกุงนะแม่” ภูตะวันยกชามข้าวต้มควนจุยมาตั้งบนโต๊ะ

“เมื่อก็น้ำป็นโทรมานะครับ บอกว่าถ้าแม่ตื่นแล้วให้อ่านข้อความด้วย แม่ปิดโทรศัพท์ไว้ เหนือ”

คำถามของภูตะวันทำให้ฉันนึกขึ้นได้ ใช่แล้ว เสียงที่ฉันได้ยินในฝันน่าจะเป็นเสียงของเธอคน นั้น เสียงที่ฉันคุ้นเคย แต่ก็ห่างหายไปนานเต็มที

(2)

“ไม่มีข้อมูลประวัติเพิ่มเติม ติดตามไม่ได้”

ฉันอ่านข้อความใน Messenger ที่ “ปิ่นปรีชัญ” ส่งมาให้ตั้งแต่เมื่อคืนซึ่งน่าจะเป็นเวลาที่ฉันปิดโทรศัพท์ไปแล้ว ปิ่นปรีชัญเป็นน้องชายคนโตของฉันและเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ฉันอยากเข้าไปเก็บข้อมูลวิจัยที่ศูนย์ฝึกรบเด็กและเยาวชน เพราะคำพูดของเขาที่เคยบอกกับฉันว่า “เด็กในศูนย์ฯ ส่วนใหญ่แล้วคือเหยื่อ ไม่ใช่ อาชญากร”

“ช่วยหาอีกหน่อยนะ สันหรณ์ใจยังงั้นไม่รู้”

ฉันพิมพ์ข้อความส่งกลับไปแล้วเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋า กว่าปิ่นปรีชัญจะมาเปิดอ่านก็น่าจะเป็นช่วงหัวค่ำ เนื่องจากนโยบายของศูนย์ฝึกรบ ไม่อนุญาตให้นำเครื่องมือสื่อสารส่วนตัวเข้าไปใช้ ระหว่างปฏิบัติหน้าที่

เสียงฟ้าผ่าดังครืนใหญ่ แล้วฝนก็กระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา คุ้งเดี๋ยวฟ้าก็จับที่ผิว กระจกจนมองภาพภายนอกไม่ชัด ฉันหยิบผ้ามาเช็ดที่กระจกหน้าต่างทั้งด้านหน้าและด้านข้างแล้วก็สังเกตเห็นว่ารถมอเตอร์ไซด์หลายคันเริ่มขับออกไปหลบที่ใต้ชายคาตึก ตัวเลขที่เสาสัญญาณไฟจราจรบอกว่าเหลือเวลาอีกสิบวินาที จากนั้นสัญญาณไฟก็เปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีเขียว แต่รถแถวข้างหน้าก็ยังไม่ขยับไปไหน จนไฟสีเขียวเปลี่ยนมาเป็นสีเหลืองและสีแดงอีกรอบ เจ้าของรถบางคนเริ่มบีบแตร แล้วก็อีกหลายคนทำตาม ฉันนึกสงสัยว่าเขาจะบีบแตรตามกันไปทำไม ทั้ง ๆ ที่เขาก็อาจจะยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้น

ราวสิบนาทีฝนที่ตกอยู่ก็เริ่มซา รถในแถวที่ติดยาวเหยียดมานานเริ่มเคลื่อนไปได้บ้าง ฉันเปลี่ยนเกียร์เหยียบคันเร่งเพื่อขยับตามไปช้า ๆ แต่จู่ ๆ ก็มีเด็กนักเรียนหญิงคนหนึ่งวิ่งตัดหน้ารถของฉันข้ามไปยังอีกฝั่งของถนน ฉันเหยียบเบรกกะทันหันและมองตามไป เห็นรถบางคนหยุดให้ แต่ก็ยังมีบางคนที่ยังบีบแตรไล่ ๆ อาจจะด้วยความโมโหหรือเป็นห่วงที่เธอทำอะไรเสี่ยงตายแบบนั้น

นักเรียนหญิงคนนี้ทำให้ฉันนึกถึงเสียงเรียกในความฝันอีกครั้ง เจ้าของเสียงนั้นก็คงมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน คงเคยต้องรีบวิ่งไปให้ถึงจุดหมายให้ทันเวลาเหมือนกัน เพียงแต่จุดหมายของทั้งสองคนช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

### (3)

“แม่...” ฉันหันไปตามเสียงเรียกนั้นด้วยความแปลกใจ

“หนูเรียกครู่ที่แม่ได้มัย” เจ้าของคำถามนั้นส่งยิ้มกว้างมาให้ฉัน แววตาของเธอดูชื่อแต่ไม่สดใสอย่างที่ควรจะเป็นในเด็กวัยเดียวกัน

“ได้สิ...น้ำอยากเรียกครู่ที่ ครู่ป้า ครู่แม่ หรือแม่ครู่ เอาที่สบายใจเลย” ฉันตอบพลางหัวเราะไปด้วย

“หนูอยากเรียกครู่ที่แม่มากกว่า” เธอตอบแล้วก็จับมือฉันไปกุมไว้ ไม่พูดอะไรต่อ

แน่นอนว่ามีคำถามมากมายประเดประดังเข้ามาในหัว แต่ฉันจะรีบร้อนคาดคั้นเอาคำตอบจากเธอไม่ได้ จึงเพียงแต่ส่งยิ้มกลับไป

ฉันได้รับอนุญาตให้เข้ามาในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในฐานะของนักศึกษาปริญญาเอกที่ต้องการเก็บข้อมูลวิจัยในรูปแบบของการสัมภาษณ์เชิงลึกและการวิเคราะห์ข้อมูลจากถ้อยคำในบันทึก ฉันจึงสอนเด็ก ๆ ให้ถ่ายทอดเรื่องราวความทรงจำของพวกเขาออกมาในรูปแบบของเรื่องเล่า แต่การจะได้เรื่องเล่าที่เป็นข้อมูลดิบจริง ๆ โดยปราศจากการปรุงแต่งก็ต้องสร้างความคุ้นเคยให้พวกเขาไว้วางใจและเห็นว่าฉันไม่ใช่คนนอกที่หวังแต่จะหาประโยชน์เข้าตัวเท่านั้น การค่อย ๆ สร้างความสัมพันธ์และทัศนคติเชิงบวกต่อกันจึงเป็นสิ่งจำเป็น

“หนูไม่ชอบเวลามีคนมาดูงานแล้วเจ้าหน้าที่ก็อธิบายว่าพวกหนูทำผิดอะไรมา แล้วอยู่ในนี้ต้องทำอะไรบ้าง หนูไม่ชอบเวลาที่พวกเค้ามอง สายตาแบบนั้นมันทำให้อึดอัด ทำให้รู้สึกเหมือนเป็นตัวอะไรสักอย่างในสวนสัตว์” น้ำเคยบอกกับฉันแบบนี้

น้ำเป็นเด็กสาวหน้าตาคมเข้ม รูปร่างสูง สรีระของเธอน่าจะทำให้หลายคนเข้าใจผิดว่าเธอเป็นสาวรุ่นทั้ง ๆ ที่เธอยังเป็นเพียงแค่วัยรุ่น น้ำค่อย ๆ เปิดใจถ่ายทอดเรื่องราวของเธอให้ฉันฟัง หลังจากที่ฉันเข้าไปสอนได้ไม่นาน เธอบอกว่าเธอชอบเขียนไดอารี่อยู่แล้ว พอได้มาเรียนอย่างเป็นทางการเป็นต้น เป็นตอนจึงทำให้ชอบมากขึ้นไปอีกและฉันก็เห็นว่าเธอมีพรสวรรค์ด้านนี้ด้วยเช่นกัน เราเลยได้พูดคุย

กันมากขึ้น น้ำเล่าให้ฉันฟังว่า บ้านของเธอมิแต่ผู้หญิง มีแม่ มียาย และตัวเธอ น้ำไม่เคยรู้ว่าพ่อทำอะไรอยู่ที่ไหน และแม่ก็ไม่ชอบให้ใครพูดถึงพ่อ ก่อนที่จะมาอยู่ที่นี่เธอกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมสามและโลกของเธอเคยเป็นสี่ชมพูเพราะเธอรัก

น้ำถูกส่งเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกฯ ด้วยความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เธอเคยตัดพ้อโทษชะตาว่าไม่ยุติธรรมเพราะยานั้นไม่ใช่ของเธอแต่ก็ไม่มีหลักฐานอะไรมาโต้แย้งจึงทำอะไรไม่ได้

#### (4)

“หนูไม่เคยรู้หรือว่าความรักมันจะโหดร้ายแบบนี้” น้ำเริ่มต้นเรื่องราวของเธอด้วยข้อความที่เหมือนจะเดาตอนจบได้ไม่ยากและก็น่าจะเป็นเรื่องราวรัก ๆ เลิก ๆ ตามประสาเด็กวัยรุ่นที่ไม่มีอะไรจะสำคัญไปกว่าความรักอีกแล้ว

“ความรักมันทำให้คนตาบอดและอนาคตก็ต้องมามีดบาดไปด้วยถ้าเราไม่ใช่สติกับมันสำหรับหนูความรักของแม่กับยายคงจะเป็นความรักที่ดีที่สุดแล้ว แม่กับยายไม่เคยหลอกลวงหนูเวลาหนูทำดีก็ชม แต่ถ้าหนูทำผิดก็จะดุด่าเพราะไม่อยากให้หนูเป็นคนไม่ดี แต่ในครั้งนี่ เพราะหนูลืมคำสอนของแม่ ของยาย เลยทำให้หนูต้องมาอยู่ที่นี่ เพราะหนูไม่เคยรู้มาก่อนว่ากอดของคนรักมันเป็นยังไง มันจะอบอุ่นเหมือนกอดของแม่ไหม เพราะไม่ว่าแม่กับยายจะรักหนูยังไงแต่ทั้งสองคนก็ไม่เคยกอดหนูเลย”

ฉันอ่านบันทึกของน้ำที่ให้ทำเป็นแบบฝึกหัดจบลงด้วยความรู้สึกที่แตกต่างไปจากตอนอ่านบรรทัดแรก ข้อความในบรรทัดสุดท้ายมันทำให้ฉันมีความรู้สึกค้างคาอยู่ในใจ จนวันรุ่งขึ้นฉันต้องชวนน้ำคุยถึงเรื่องนี้

“ตั้งแต่หนูจำความได้ แม่กับยายก็ไม่เคยกอดหนูจริง ๆ นะ” น้ำพูดพลางมองสบตาฉันนิ่งเหมือนต้องการจะย้ำว่าเธอไม่ได้โกหก เมื่อฉันไม่ได้ตอบอะไรเธอจึงเล่าต่อ

“เวลาหนูอยากจะกอดแม่ แม่ก็บอกว่า همینเหวี่ยง แม่ทำงานมาเหนื่อย ๆ อยากพักผ่อนยายนะ ไม่ต้องพูดถึงเลย ยายดู หนูไม่กล้าบอกออดหรือจริง ๆ ก็ไม่ได้บอกออดด้วย”

“ยายดูมากเลยเธอ” ฉันสงสัย

“มาก...” เธอลากเสียงยาวเน้นให้รู้ว่าจริง

“ยายอารมณ์เสียแทบจะตลอดเวลา จะมีหัวเราะบ้างตอนดูทีวีแล้วก็ตอนถูกหยา”

น้ำเล่าถึงตอนนี่แล้วก็หัวเราะออกมาทำให้ฉันยิ้มไปกับเธอด้วย ในความทรงจำของเธอคงมีมุขดี ๆ ของยายบ้างละนะ

“แต่ถึงจะอารมณ์ดียังไงยายก็ไม่ทอดหนุอยู่ดี หนุเคยสงสัยนะว่าการทอดกันมันยากมากเลยหรือไง จนวันหนึ่งที่แม่พาแฟนแม่มาบ้าน คือนั้นหนุก็เลยนอนไม่หลับ ภาพที่แม่ทอดกับแฟนมันติดอยู่ในหัว แม่ดูมีความสุขมาก มันทำให้หนุสงสัยว่า ถ้าได้ทอดกันแล้วทำให้มีความสุขอย่างนั้น ทำไมแม่ไม่ทอดหนุบ้าง”

ฉันสังเกตเห็นว่าเมื่อเล่ามาถึงตอนนี้น้ำก็เริ่มเสียงเครือเหมือนจะร้องไห้

“หนุถึงอยากเรียกครูว่าแม่ เพราะครูทอดหนุ” น้ำมองสบตาฉัน เธอคงพยายามกลั้นสะอื้นไว้ แต่แล้วทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของเธอก็เปลี่ยนไปเป็นจริงจังขึ้น

“หนุอยากเป็นลูกของครูด้วย ถ้าหนุได้ออกไปแล้ว ให้หนุเรียกครูว่าแม่ต่อไปได้ไหม”

ฉันแสรังเงยหน้ามองไปบนเพดาน กะพริบตาถี่ ๆ เพื่อไล่น้ำตาให้มันไหลย้อนกลับไป ฉันยิ้มให้น้ำแล้วพยักหน้ารับ น้ำยิ้มดีใจแล้วกางแขนออกส่งสัญญาณว่าขอกอดหน่อย ฉันจึงอ้าแขนรับให้เธอเอนตัวเข้ามา เรากอดกันอยู่ครู่หนึ่งจึงคลายแขนออก น้ำเช็ดน้ำตาแล้วเล่าต่อ

“ช่วงหลังแม่พาแฟนมาบ้านบ่อยขึ้น ก็เลยบอกให้หนุย้ายไปนอนกับยายแทน แต่ยายไม่ยอม บอกว่าไม่ชิน ยายเลยเอาผ้ามาก้อนที่หลังบ้านทำเป็นห้องเล็ก ๆ แล้วบอกว่านี่นะ ห้องของหนุ หนุก็ดีใจนะ จะได้มีห้องส่วนตัวแล้ว หลังจากนั้น หนุก็ไม่ค่อยได้คุยกับแม่กับยายอีก เหมือนต่างคนต่างมีโลกของตัวเอง หนุจะเจอแม่แค่ตอนเช้าก่อนไปโรงเรียน แม่จะเอาตังค์มาให้ แต่ไม่ถามอะไรเลย...แต่หนุคิดว่าเค้าก็ยังใส่ใจหนุนะ ไม่งั้นคงไม่สนใจเอาเงินมาให้หนุหรอก...อืม! แม้ว่าหนุเขียนเรื่องพวกนี้ลงไปบันทึกได้มัย หนุอยากเขียน”

น้ำถามฉันด้วยเสียงตื้นตัน

“ได้สิ ฝึกเขียนบ่อย ๆ เขียนเยอะ ๆ น้ำมีพรสวรรค์เรื่องการเขียน ไม่นั่นนะ ออกไปแล้วอาจได้เป็นนักเขียนอาชีพก็ได้” ฉันจับมือเธอมากุมไว้ ในตอนนั้นฉันรู้สึกละเอียดใจมากที่ลึก ๆ แล้วฉันก็หวังประโยชน์จากการเอาบันทึกของเธอมาวิเคราะห์มากกว่าอยากจะส่งเสริมให้เธอได้ฝึกฝนจริงจังอยู่ดี

แล้ววันรุ่งขึ้นน้ำก็เอาบันทึกความยาวหลายหน้ากระดาษมาส่ง เธอบอกว่าหลังจากที่กินข้าวเสร็จเธอก็รีบเขียนทันที เธออยากให้อ่านและให้คะแนนเธอด้วย

“พรุ่งนี้วันเสาร์ แม่ไม่ได้เข้ามา แม่ต้องคิดถึงหนูแน่ ๆ” น้ำยื่นสมุดให้อ่านด้วยท่าทางมีความสุข

“หนูเขียนใหม่หมดเลย แต่เขียนได้เยอะเลยนะ ความทรงจำมันไหลเข้ามาไม่หยุดเลย หนูเพิ่งรู้ว่าเวลาได้เขียนอะไร ๆ ที่มันอัดอั้นอยู่ในใจ มันก็เหมือนการระบายเอาความทุกข์ออกไปด้วย แต่ไม่รู้ว่าแม่อ่านแล้วจะรู้สึกยังไง เพราะมันไม่ใช่นิยาย มันคงไม่สนุกนักหรอก”

“สนุกหรือเปล่ายังตอบไม่ได้หรอก แต่เดี๋ยววันจันทร์ พอเปิดดูคะแนนในเล่มก็จะรู้เอง”

ฉันตอบเธอแล้วก็หัวเราะ น้ำเลยหัวเราะไปกับฉันด้วย ไม่รู้ว่าฉันคิดไปเองหรือเปล่า แต่ฉันค่อนข้างแน่ใจว่า เสียงหัวเราะของน้ำในวันนั้นเป็นเสียงที่บ่งบอกว่าเธอมีความสุขจริง ๆ

## (5)

ฉันชื่อน้ำ ชื่อจริง ๆ คือ น้ำค้าง ฉันเคยถามแม่ว่าทำไมตั้งชื่อนี้ให้ฉัน แม่บอกว่า ไม่มีอะไร มากก็แค่ฉันเกิดตอนใกล้เช้าแล้วแม่อ่านถึงตอนที่พ่อมาจับ พ่อร้องเพลง “ที่รัก” ให้แม่ฟัง เนื้อร้องท่อนหนึ่งบอกว่า

“...อย่าเหมือนน้ำค้างพร่างพร่างใบพฤษภพอดอนดึกเหมือนดังจะดื่มกินได้ พรุ่งร่างก็จางหายไป...”

แม่เลยตั้งชื่อฉันว่า “น้ำค้าง” แต่เรียกไปเรียกมาก็เหลือแค่ “น้ำ” ลั่น ๆ แม่คงฝันไว้ว่าฉันจะบริสุทธิ์สดใสเหมือนน้ำค้างบนใบไม้ตอนใกล้เช้า แต่ในความเป็นจริง ชีวิตมันกลับไม่เป็นอย่างนั้น

ยายบอกว่า พ่อทิ้งแม่ไปตอนฉันอายุยังไม่ถึงขวบดี พ่อออกจากบ้านไปพร้อมกับเงินของแม่ ไม่มีคำรำลาใด ๆ ไม่มีแม่แต่สัญญาณเดือนล่วงหน้า จนบัดนี้แม่อีกยังไม่รู้ว่าพ่อทิ้งแม่ไปเพราะอะไร และไม่รู้พ่อไปอยู่ที่ไหน แม่ไม่เคยพูดถึงพ่ออีกเลยและไม่ชอบให้ใครถามถึงพ่อด้วย ฉันแน่ใจว่าทุกวันนี้แม่อังคกรพ่ออยู่แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ก็เลยเอาความโกรธมาลงที่ฉัน เพราะตั้งแต่เล็กจนโตแม่ไม่เคยกอดฉันเลย

จนฉันเรียนอยู่ชั้นม.3 วันหนึ่งแม่ก็พาผู้ชายเข้าบ้าน ฉันเห็นแม่ยืนกอดกับเขาอยู่ในห้อง พอแม่หันมาเห็นฉัน แม่ก็โกรธ แม่ด่าและตีฉันจนยายต้องมาพาฉันออกไป ยายบอกให้ฉันทำตัวดี ๆ เพราะเขาอาจจะมาอยู่บ้านนี้ในไม่ช้า แล้วในที่สุดวันนั้นก็มาถึง แม่บอกให้ฉันย้ายออกไปอยู่ห้องยาย แต่ยายก็ไม่ยอม แม่กับยายเลยเถียงกัน แล้วยายก็แก้ปัญหาด้วยการเอาผ้ามาถักเป็นห้องให้ฉันที่หลังบ้าน ตอนแรกฉันคิดว่าก็ดีเหมือนกันที่จะได้มีห้องส่วนตัว แต่พอนานวันไปฉันก็มาคิดได้ว่าเมื่อบ้านเราถูกแยกออกเป็นสามห้องมันก็เหมือนโลกของเราถูกแยกออกจากกันไปด้วย

แม่เริ่มไม่มีเวลาให้ฉัน เราเจอกันแค่ตอนเช้าก่อนไปโรงเรียน แม่จะเอาเงินมาให้แล้วก็กลับเข้าห้องไป บางวันแฟนของแม่ก็ออกมาด้วย แต่ฉันไม่ชอบสายตาของเขามองมาเลย ฉันคิดว่าแม้อคงจะสังเกตเห็นเพราะฉันได้ยินเสียงทั้งคู่ทะเลาะกัน คำพูดที่แม่ต่อว่าเขา มีชื่อของฉันอยู่ในนั้นด้วย แล้วแม่ก็มาบอกให้ฉันเข้าออกได้แค่หลังบ้าน ไม่ให้เดินผ่านห้องแม่ ส่วนยายก็ไม่สนใจอะไรเลย ฉันเริ่มไม่อยากกลับบ้านและสงสัยว่าถ้าฉันหายไป แม่จะรู้ไหมนะ จนวันหนึ่ง เพื่อน ๆ ชวนกันไปกินเลี้ยงที่ร้านอาหารในเมือง ฉันคิดว่าถึงฉันจะกลับบ้านคำก็คงไม่มีใครสนใจหรอก ฉันจึงตัดสินใจไปกับเพื่อน และในวันนั้นเองที่ฉันได้เจอกับเขา ผู้ชายที่ชั่วชีวิตนี้ฉันจะไม่มีวันลืม

เขายกชอบฉันตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้คุยกัน เขาว่ามันคือรักแรกพบ คำพูดของเขามันทำให้ฉันเพื่อไปไกล ฉันไม่เคยมีแฟนและไม่เคยลองคบกับผู้ชายคนไหน เพราะยายจะอยู่ฉันเสมอว่าถ้าฉันมีแฟนตั้งแต่เด็กยายไม่เอาไว้แน่ ยายบอกให้ดูแม่เป็นตัวอย่างที่ใจแตกตั้งแต่หนุ่มยังไม่แตกพานก็เลยต้องเสียใจไปตลอดชีวิต แต่กับผู้ชายคนนี้ เขาทำให้คำพูดของยายไม่ศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป เพราะตั้งแต่วันที่เขาขับรถเก่งคันใหญ่ไปรับฉันที่บ้าน แม่กับยายก็ดูเหมือนจะลืมคำพูดของตัวเองไปหมด

ในช่วงแรกของการคบกันเขาเอาใจฉันทุกอย่าง กอดของเขทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่น และเขาก็ดีกับครอบครัวของฉันด้วย เวลาที่เขาไปรับฉันที่บ้านเขาก็มักจะซื้อของแพง ๆ ไปฝากแม่กับยายเสมอ นั่นทำให้ฉันเริ่มมีตัวตนและมีสิทธิ์มีเสียงในบ้านขึ้นมาบ้าง ถึงขนาดที่ต่อให้ฉันกลับดึกแค่ไหนหรือไม่กลับบ้าน แม่ก็จะไม่ดุด่าฉันเลย จะมีก็เพียงคำเตือนจากยายว่าอย่าปล่อยให้ห้องก่อนเรียนจบก็พอ ซึ่งฉันก็รู้ดีว่าไม่มีทางที่ฉันจะห้องได้เลยเพราะเขาจะบังคับให้ฉันกินยาคุมและกินยาป้องกันหลังมีอะไรกันทุกครั้ง ฉันไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับตัวเขาเลยนอกจากเรื่องฝัน ๆ เช่น เขาเป็นนักธุรกิจเป็นเจ้าของหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง เขาแก่กว่าฉันหลายปีมาก และเขาไม่อยากแต่งงาน

ฉันใช้ชีวิตเป็นผู้หญิงของเขา ไปโน่นมานี่กับเขาอยู่หลายเดือน ฉันก็เลยอยากไปบ้านของเขาบ้าง แต่เขาก็ผัดผ่อนตลอด จนกระทั่งวันหนึ่ง เขาขับรถคันใหม่มารับที่บ้านบอกว่าเขาจะไปกินเพื่อนที่รีสอร์ทนอกเมืองแล้วจะพาฉันไปบ้านของเขาต่อ ฉันดีใจมาก คิดว่าในที่สุดฉันก็จะได้รู้จักเขา



มากขึ้นเสียที แล้วพอไปถึงที่นัดกันเขาก็จอดรถแล้วออกไปคุยโทรศัพท์ แล้วก็เดินกลับมาบอกว่าโทรศัพท์ของเขาแบตเตอรี่หมด ขอยืมเครื่องของฉันไปใช้ก่อน ลักพักก็มีรถอีกคันขับเข้ามา แล้วเขาก็บอกว่ามีธุระต้องออกไปทำแป๊บหนึ่ง ให้ฉันรออยู่ที่นี้ก่อนเผื่อเพื่อนของเขามาแล้วจะคลาดกัน แล้วเขาก็ขึ้นรถคันนั้นออกไป ระหว่างนั้นฉันก็คอยอยู่ในรถจนเพลอหลับไปนานเท่าไรไม่รู้ มารู้สึกตัวอีกทีตอนมีตำรวจมาเคาะกระจก ฉันยังงัวเงียอยู่แต่ก็เปิดประตูให้ แล้วตำรวจก็บอกให้ฉันลงจากรถ ให้เอามือประสานไว้บนหัว แล้วจับตัวฉันหันหน้าเข้าหารถ ฉันตกใจมากถามไปว่า ฉันทำอะไรผิด ตำรวจก็แจ้งข้อหาว่าฉันมียาเสพติดในครอบครอง ฉันเถียงว่าจะมีได้ยังไงฉันมาธุระกับแฟน เดี่ยวพอแฟนฉันกลับมาแล้วให้ถามเขาได้เลย ตำรวจบอกว่ามีหลักฐาน ตอนนั้นเองที่ฉันรู้สึกเหมือนโลกถล่มลงมาต่อหน้า เพราะสิ่งที่ตำรวจชี้ให้ดูคือมียาไอซ์ซ่อนไว้ใต้เบาะที่ฉันนั่งอยู่จริง ๆ

ฉันไม่เคยคิดเลยว่าโฉมหน้าที่แท้ของความรักมันจะโหดร้ายแบบนี้ ความรักมันทำให้คนตาบอด ใจบอด และอนาคตก็ต้องมามีดบอดไปด้วย ในวันที่ฉันถูกจับ ฉันคิดแต่จะปกป้องเขาเพราะยังเชื่อว่าเขาเองก็คงไม่รู้ว่าในรถที่ขับมาจะมียาเสพติด ไม่ว่าจะตำรวจจะถามยังไงฉันก็ยังยืนยันว่าเขาไม่รู้เรื่องและนั่นไม่ใช่รถของเขา ตอนนั้นตำรวจบอกว่าขอเบอร์ติดต่อครอบครัวด้วย แต่พอแม่กับยายรับรู้ว่ามันโดนจับข้อหาอะไร ทั้งสองคนก็ไม่ยอมมาหา ฉันเลยบอกตำรวจว่าขอโทรศัพท์หาแฟนเพื่อให้มายืนยันความบริสุทธิ์ แต่กลายเป็นว่าเขาปิดเครื่องติดต่อไม่ได้เลย แล้วในตอนนั้นก็มีคนคนหนึ่งเดินมาหาฉัน เขาพูดเบา ๆ ว่า อยากให้ช่วยไหม แล้วเขาก็เอามือมาลูบหัวลงมาถึงหน้าอกแล้วเลยไปที่ห้องของฉัน ทำให้ฉันกลัวมาก ฉันเห็นตำรวจอีกคนมองมาแล้วพูดว่าอายุแค่ 16 ยังเป็นเยาวชนอยู่ คนคนนั้นก็เลยเดินออกไป หลังจากสอบสวนแล้วฉันก็ถูกส่งตัวต่อไปที่ศาลเยาวชนและครอบครัวและถูกตัดสินให้ส่งต่อมาที่ศูนย์ฝึกฯ นี้

ในช่วงแรกเวลาไม่มีใครถามเรื่องคดี ฉันก็พยายามบอกว่าฉันไม่ได้ทำ แต่ในที่สุดก็คิดได้ว่าพูดไปก็ไม่มีประโยชน์ ลูพี่พยายามทำตัวให้ดี ตั้งใจเรียนหนังสือ ตั้งใจฝึกอาชีพดีกว่า ออกไปแล้วจะได้มีชีวิตใหม่เสียที ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี่ ฉันรอให้แม่กับยายมาหา แต่ก็รอเก้อ มีแค่จดหมายที่แม่เขียนมาบอกว่า แม่ยังไม่ว่าง ขอให้อดทนและทำตัวให้ดีจะได้ออกมาเร็ว ๆ ส่วนผู้ชายคนนั้นนะเธอ ฉันไม่อยากจะคิดจะหวังอะไรจากเขาอีกแล้ว เพราะเขาคงเห็นฉันเป็นแค่ของเล่นชิ้นหนึ่งที่อยากพกไปใช้แก้เหงาตอนรอส่งยา แต่พอรู้ตัวว่าจะโดนจับเขาก็เลยทิ้งฉันไปได้ง่าย ๆ แบบนั้น

มาถึงตอนนี้ฉันรู้แล้วว่ารักแรกพบแบบไม่มีผลประโยชน์แอบแฝงมันไม่มีอยู่จริง สำหรับฉันความรักของแม่กับยายคงจะเป็นความรักที่ปลอดภัยที่สุดแล้ว ถึงแม้แม่กับยายจะไม่เคยกอดฉัน ไม่เคยพูดหวาน ๆ กับฉันแต่ก็ไม่เคยหลอกหลวงฉัน และฉันก็หวังว่าเมื่อถึงตอนที่ฉันได้ออกไปเริ่มต้น



ใหม่อีกครั้ง ชีวิตของฉันคงจะมีวันที่สดใสเหมือนน้ำค้างที่ส่องประกายสวยงามต้อนรับเช้าวันใหม่กับเขาได้บ้าง แม้ไม่รู้ว่าจะวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร แต่ฉันก็จะรอ

## (6)

ฉันเก็บข้อมูลในศูนย์ฝึกฯ อยู่หลายเดือน จนถึงช่วงสัปดาห์สุดท้าย วันหนึ่งน้ำก็เดินมาหาฉัน ด้วยท่าทางที่บ่งบอกถึงความตื่นเต้น ดีใจ

“อีกไม่นานน้ำก็จะได้สิทธิ์กลับไปเยี่ยมบ้านด้วยแม่... ไม่เสียแรงที่ตั้งใจเรียน” เธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ สีหน้าดูมีความสุข แต่ฉันกลับหวั่นใจเพราะตลอดช่วงที่ผ่านมา ฉันไม่เคยเห็นแม่กับยายของน้ำมาเยี่ยมเธอเลย

“แม่เขียนจดหมายมาบอกว่าจะซื้อบ้านใหม่ เลยต้องทำงานหนักขึ้น ถ้าหนูออกไป หนูจะทำงานแล้วก็เขียนนิยายขายไปด้วย หนูว่าหนูมีทางหาเงินช่วยแม่ได้อยู่นะ”

น้ำพูดไปยิ้มไป แววตาของเธอเป็นประกายราวกับกับหยาดน้ำค้างกลางแดดเช้า มันดูสดใสและเปี่ยมไปด้วยความหวังจนฉันไม่ทันคิดเลยว่านั่นจะเป็นเพียงครั้งเดียวและครั้งสุดท้ายที่ได้เห็น

เมื่อเก็บข้อมูลวิจัยเสร็จสิ้น ฉันก็ต้องเดินทางกลับไปมหาวิทยาลัยที่อยู่อีกจังหวัดหนึ่ง การติดตามข่าวคราวชีวิตของเด็ก ๆ จึงทำได้เพียงถามจากปิ่นปรีชญ์เท่านั้น และนั่นก็ทำให้ได้รู้ว่าเด็ก ๆ หลายคนมีคะแนนพฤติกรรมดีขึ้นจนได้สิทธิ์ลาเยี่ยมบ้านถึง 7 วัน และน้ำก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย แต่น้ำออกไปเยี่ยมบ้านได้แค่วันเดียวเธอก็ขอกลับเข้ามาที่ศูนย์ฯ เลย น้ำให้เหตุผลว่า เธอไม่อยากเป็นภาระของที่บ้านจึงรีบกลับมาก่อน ในตอนนั้นฉันได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจแต่ก็คิดว่าภาพความเป็นจริงของการกลับบ้านอาจไม่เหมือนภาพที่เธอคาดหวังไว้ก็ได้

## (7)

แล้วช่วงเวลาแห่งความยุ่งเหยิงของการเขียนรายงานและการเตรียมสอบป้องกันดุซงึนนิพนธ์ ก็ทำให้ฉันลืมติดตามข่าวคราวของน้ำไปนานหลายเดือน จนกระทั่งช่วงหัวค่ำของวันหนึ่ง ขณะที่ฉันกำลังนั่งคุยอยู่กับภูตะวัน เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น หน้าจอโทรศัพท์มือถือไม่แสดงชื่อผู้ที่โทรเข้ามามีเพียงแต่หมายเลขเท่านั้น ฉันตัดสินใจกดรับด้วยคิดว่าอาจจะ เป็นสายของคนที่คุณติดต่องานอยู่ก็ได้

“สวัสดีค่ะ”

“แม่” เสียงจากปลายสายเบา ไม่ชัดเจน แต่ฟังคล้ายคล้ายคลึงคลากับเสียงที่ฉันรู้จัก

“น้ำเทรอ ใช้น้ำหรือเปล่าลูก” ฉันถามไป

“ใช่ น้ำเอง แม่อยู่ไหน” เสียงที่เบาอยู่แล้วถูกรบกวนด้วยเสียงจากลมพายุและเสียงฝนที่แทรกเข้ามา

“แม่อยู่ . . .” ฉันยังตอบไม่จบประโยคสัญญาณจากทางฝั่งของน้ำก็ถูกตัดไป ฉันจึงโทรกลับ แต่ปลายทางสัญญาณไม่ว่าง ฉันพยายามโทรกลับไปอีกสองสามครั้งแต่ก็เป็นเหมือนเดิมตลอดก็เลยคิดว่ารอเช้าวันรุ่งขึ้นค่อยโทรไปใหม่อีกทีก็แล้วกัน แต่จู่ ๆ ฉันก็เกิดกังวลใจขึ้นมาก็เลยส่งข้อความไปหาปิ่นปรีชญ์เพื่อให้เขาช่วยตรวจสอบว่าหลังจากพ้นโทษแล้วน้ำไปอยู่ที่ไหน และได้กลับไปอยู่กับที่บ้านหรือเปล่า

คืนนั้นฉันจึงมีคำถามให้คิดต่อมากมายทำให้กว่าจะข่มตาหลับลงได้ก็เมื่อตีตีสี่นพอสสมควร และในช่วงใกล้เช้าฉันก็ฝัน ในความฝันฉันยืนอยู่ที่ป้ายรถประจำทางที่ตั้งอยู่หน้าหมู่บ้านแห่งหนึ่งแต่เป็นสถานที่ที่ฉันไม่เคยคุ้น ขณะที่ฉันกำลังลืมนอนอยู่ว่าจะเดินไปทางไหน ฉันก็ได้ยินเสียงเรียก

“แม่”

ฉันหันไปมองตามเสียงเรียกนั้นแล้วก็ต้องหรีตตาลงทันทีเพราะแสงสว่างจ้าที่พุ่งมาอย่างรวดเร็ว

## (8)

หลังจากวันที่ฉันได้รับข้อความจากปิ่นปรีชญ์ว่าไม่สามารถหาข้อมูลของน้ำได้ ฉันจึงลองโทรกลับไปยังหมายเลขนั้นอีก คราวนี้สัญญาณว่างแต่ไม่มีใครรับสาย ฉันเลยหาวิธีตรวจสอบว่าเป็นหมายเลขของใคร เพื่อน้ำอาจจะขอยืมโทรศัพท์ของเพื่อนโทรมาก็ได้ แต่ก็พบว่าหมายเลขนี้เป็นของตู้โทรศัพท์สาธารณะ ฉันเลยไม่รู้ว่าจะติดต่อน้ำกลับยังงัยจึงได้แต่คิดว่าถ้าเป็นเรื่องสำคัญน้ำก็คงจะติดต่อกลับมาเอง แต่แล้วฉันก็ลืมเรื่องนี้ไปสนิทจนวันเวลาผ่านไปจากสัปดาห์กลายเป็นเดือน หลังจากสะสางงานไปได้มากแล้ว ฉันก็คิดว่าน่าจะขอให้ปิ่นปรีชญ์ช่วยตามเรื่องของน้ำจากเพื่อน ๆ ของเธออีกที

“เพื่อนน้ำฝากมาให้ เขาคิดว่าน้ำคงอยากให้แม่ครูของเขาได้อ่านด้วย”

ปันปรัชญ์ยืนสมุดบันทึกของน้ำให้ฉันและถ่ายทอดเรื่องราวที่เพื่อนของน้ำเล่าให้ฟังว่า หลังจากที่น้ำกลับไปบ้านก็พบว่าแม่ของเธอมีลูกกับสามีใหม่แล้วและไม่ได้สนใจใยดีอะไรเธออีก ส่วนยายก็ไม่อยากให้น้ำอยู่ด้วยเพราะอับอายที่เพื่อนบ้านเรียกน้ำว่า “อีซี่คุก” และพากันหวาดระแวงว่าการกลับมาของน้ำจะทำให้คนในชุมชนเดือดร้อน ทั้ง ๆ ที่พวกเขาไม่เคยถามหาความจริงเลยว่าน้ำโดนจับเพราะอะไร เมื่ออยู่บ้านไม่ได้น้ำเลยไปหาเพื่อนแต่ครอบครัวของเพื่อนก็ไม่ต้อนรับและบังคับให้เลิกคบกับน้ำเพราะกลัวจะถูกมองว่าเป็นพวกขี้ยาไปด้วย

“อยู่ในศูนย์ฯ ยังมีที่ให้ให้ออน มีข้าวให้กิน มีเพื่อน มีโอกาส ไม่มีใครมองว่าเราเป็นแค่ขยะสังคมที่รอวันเน่าจนเอากลับมาทำอะไรไม่ได้อีกแล้ว” น้ำบอกกับเพื่อนก่อนจะเดินออกมา

“แล้วน้ำจะไปอยู่ไหน กลับไปที่ศูนย์ฯ เหรอ”

น้ำหันกลับไปมองเพื่อน ยิ้มให้ แต่เป็นยิ้มที่เศร้าจนน่าใจหาย

“เราจะกลับไปได้ยังไง...เราไม่ใช่ซี่คุก”

(9)

“แม่”

ฉันหันไปตามเสียงเรียกที่คุ้นเคย ภาพที่อยู่ตรงหน้าคือสาวน้อยหน้าตาคมเข้มคนนั้น ฉันเดินเข้าไปใกล้แต่ยังไม่ทันถึงตัว เธอก็เดินเข้ามาหาและโอบกอดฉันไว้เต็มอ้อมแขน

“น้ำคิดถึงแม่” ฉันแน่ใจว่าได้ยินเสียงแม่เธอจะไม่ได้เอ่ยปากพูดอะไรเลยก็ตาม

“แม่ไม่ต้องร้องไห้ นะ น้ำรู้ว่าแม่เป็นห่วงน้ำ น้ำไม่เสียใจ ไม่เสียตายอะไรอีกแล้ว”

ฉันค่อย ๆ ลืมตาขึ้น รู้สึกได้ถึงหยาดรีนที่ยังเอ่ออยู่ปลายตา ม่านลูกไม้ที่หน้าต่างพัดพลิ้วไปตามลมปล่อยให้แสงแรกแห่งเช้าวันใหม่หอบเอาละอองไอน้ำฝนเล็ดลอดเข้ามาในห้อง ฉันหันไปมองที่หัวเตียง สมุดบันทึกของน้ำวางอยู่ที่นั่น แสงลมที่พัดเข้ามาคงทำให้หน้ากระดาษเปิดและค้างอยู่ที่หน้าเกือบสุดท้าย ในหน้านั้นมีข้อความเขียนไว้ว่า

“อย่าเหมือนน้ำค้างพร่าพร่างใบพฤกษ์ พอตอนดึกเหมือนดังจะดื่มกินได้ พอรุ่งรางก็จางหายไป...”

ถัดจากข้อความลงมามีภาพที่ยังวาดไม่เสร็จ แม้ลายเส้นนั้นจะยังไม่เป็นรูปเป็นร่างแต่ฉันกลับเห็นได้แจ่มชัดดังภาพรอยยิ้มและอวลอุุ่นจากกอดในฝันที่ยังเคลื่อนไหวคลุ่มเป็นหมอกบาง ๆ หม่มหม่มหัวใจของฉันอยู่

ฉันเข็ดน้ำตา พยายามสลัดความอาวรณ์ออกไป ในรอยต่อแห่งเสียงทอดถอนใจ แ่วคล้ายเสียงใครบางคนกระซิบมากับสายลม

“ไม่ว่าจะเป็นฝันร้ายหรือฝันดีแค่ไหนก็ยอมสูญสลายไปเมื่อถึงเวลาที่ต้องตื่นขึ้นมาพบกับความจริง และความสุขในฝันก็คงไม่ต่างอะไรกับหยาดน้ำค้างยามใกล้รุ่งที่แม้จะเปล่งประกายงดงามเพียงใดแต่ก็ต้องเหือดแห้งไปเมื่อแสงแรกแห่งวันใหม่มาถึงเช่นกัน”

**ผู้เขียน**

ภัททิรา วิภาวิญญู